



۲۰۱۷/۱۰/۲۴

سید علی حمزه

## سازمان ملل متحد - UNO



نظر به تقاضای یک عده از خوانندگان بمنظور شناسایی با یکی از نهاد های مهم جهانی، سازمان ملل متحد، اینک از وایکی پدیا کمک جسته طور تلخیص بعضی مطالب را اختصاص و خدمت شان تقدیم می دارم.  
از ویکپی پدیا، مرکز مطالعاتی آزاد:

اصطلاح «ملل متحد» را نخستین بار فرانکلین روزولت، رئیس جمهور امریکا در جریان جنگ جهانی دوم برای اشاره به متفقین به کار برد. اولین گزارش رسمی این اصطلاح در بیانیه اول جنوری ۱۹۴۲ ملل متحد بود که در آن متفقین از مفاد منشور اتلانتیک پشتیبانی و اعلام کرده بودند که از صلح جداگانه با نیروهای محور خود داری خواهند کرد.

اندیشه ایجاد سازمان ملل متحد در کنفرانس های مسکو، قاهره و تهران در سال ۱۹۴۳ دقیق تر شد. از اگست تا اکتوبر ۱۹۴۴ نمایندگان امریکا، شوروی، انگلستان، فرانسه و جمهوری چین در کنفرانس دامبارتن اوکس در واشینگتن دی. سی، بر روی پروگرام های تشکیل سازمان ملل کار کردند. بیشتر بحث های این کنفرانس در مورد نقش اعضای سازمان و شرایط دعوت از آن ها بود. سپس در اپریل ۱۹۴۵ م در کنفرانس سان فرانسیسکو تکلیف حق ویتو برای پنج عضو شورای امنیت تعیین شد. در نهایت در ۲۴ اکتبر ۱۹۴۵ منشور ملل متحد به امضای ۵۰ کشور رسید و سازمان ملل متحد رسماً تشکیل شد (پولند در کنفرانس شرکت نداشت ولی جایی برای آن در نظر گرفته شد و بعداً منشور را امضا کرد).

سازمان ملل متحد سازمانی بین المللی است که در سال ۱۹۴۵ میلادی تأسیس و جایگزین جامعه ملل شد. این سازمان توسط ۵۱ کشور تأسیس و در سال ۲۰۱۱ میلادی، ۱۹۳ کشور عضو داشته است. اعضای آن تقریباً شامل همه کشورهای مستقلی می شود که از نظر بین المللی به رسمیت شناخته شده اند. فقط واتیکان، که عضویت در سازمان را نپذیرفته است و چین ملی (تایوان) که عضویتش بعد از عضویت جمهوری خلق چین لغو شد، در سازمان ملل متحد عضو نیستند.

به اهتمام ولی احمد نوری

در سال ۲۰۰۶، ۱۹۳ (آخرین کشور عضو سودان جنوبی می باشد) کشور عضو سازمان ملل بوده اند که تقریباً همه کشورها را دربر می گیرد. از جمله کشورهای مهم غیر عضو می توان به جمهوری چین (تایوان) اشاره کرد که کرسی آن در سال ۱۹۷۱ به کشور جمهوری خلق چین داده شد. سریر مقدس (اسقف نشین شهر روم) نیز فقط عضو ناظر این سازمان است. از عضویت های پر سر و صدا نیز می توان به عضویت فلسطین که با سخنرانی یاسر عرفات در محل مجمع عمومی انجام گرفت اشاره کرد.

مقر سازمان ملل متحد در نیویورک است و کشورهای عضو و موسسات وابسته در طول هر سال با تشکیل جلسات منظم در مورد امور بین الملل و امور اجرایی مربوط به آنها تصمیم گیری می کنند. سازمان ملل در پایان جنگ جهانی دوم و از سوی کشورهای پیروز در آن جنگ شکل گرفت و سازمان و روال حاکم بر فعالیت آن نشان از شرایط جهانی بعد از جنگ دوم دارد. شورای امنیت قوی ترین نهاد سازمان ملل پنج عضو دائمی دارد که در تصمیمات این شورا حق ویتو دارند.

ساختمان بناء فعلی سازمان در نیویورک و طی سالهای ۱۹۴۹ و ۱۹۵۰ در کنار ایست ریور بنا شده است. زمین این ملک را جان دی. راکفلر جونیور به قیمت ۸/۵ میلیون دالر خریداری کرد و فرزندش نلسون راکفلر را به عنوان مشاور عالی سازنده بنا در سال ۱۹۴۶ منصوب کرد و آنرا به سازمان ملل اهدا نمود.

گروهی از معماران بین المللی طراحی آنرا انجام داده و تأیید کردند که از جمله آنها می توان به می کی بوزیر سویسی و اوسکار نیمیر برازیلی و برخی از نمایندگان سایر کشورها اشاره کرد. رهبری این تیم معماری به عهده والاس هریسون بود. در مورد رهبری وی هنوز هم مناقشاتی وجود دارد. این بنا به طور رسمی در ۱۹ جنوری ۱۹۵۱ افتتاح گردید. با وجودی که مقر اصلی سازمان ملل در نیویورک واقع شده است، نهادهای مهم وابسته به آن در هاگ، ژنو، ویانا، مونترال، کپنهاگن، بن و روم دایر شده اند.

دفاتر سازمان ملل از شخصیت حقوقی مجزایی برخوردار نیستند ولی از جهاتی دارای برخی استقلال ها هستند. برای مثال بر اساس موافقت رسمی کشورهای میزبان، مدیریت پستی سازمان ملل متحد می تواند اقدام به چاپ تکت پستی برای مراسلات محلی نماید. از سال ۱۹۵۱ دفتر اصلی سازمان ملل، از سال ۱۹۶۹ دفتر ژنو، و از سال ۱۹۷۹ دفتر ویانا مجاز به چاپ تکت پستی برای خود شده اند. همچنین سیستم ارتباط دور سازمان ملل نیز مستقل عمل می کند و هر یک از مقر های ژنو، نیویورک و ویانا اینک به طور غیررسمی در تلاش برای راه اندازی رادیوی مستقل سازمان ملل هستند.

به مرور زمان بنای اصلی رو به فرسودگی نهاده و بنا بر این مقرر شده طراحی ساختمان موقت جدیدی توسط فومی هلیکو ماکو در بین خیابانهای ۴۱ و ۴۲ در جاده اول منهن آغاز شود تا ساختمان فعلی گسترش یافته و ترمیم شود.

دفتر سازمان ملل متحد در ژنو مقر اروپایی این سازمان است. پیش از سال ۱۹۴۹ امور اروپایی سازمان در شهرهای مختلف مثل نیویورک و لندن انجام می گرفت.

امور مالی سازمان ملل

بودجه سازمان را کشورهای عضو بر اساس مشارکت های داوطلبانه و پلان گذاری شده تأمین می کنند. سرمنشی سازمان ملل بر اساس ارزیابی های موسسات مالی حرفه ای بودجه ۲ سالانه سازمان را تعیین و سهم هر کشور

را اعلام می نماید. طرح بودجه به مجمع عمومی ارائه می شود. مجمع عمومی بودجه را تصویب و به کشورها ابلاغ می نماید. معیار محاسبه سهم کشورها تولید ناخالص ملی هر کشور است. به این ترتیب سهم اصلی را در تأمین بودجه سازمان کشورهای پرجمعیت و پیشرفته صنعتی دارند و کشورهای کوچک و جهان سومی بخش ناچیزی از مصارف سازمان ملل را پرداخت می کنند.

مجمع سیستم خاصی را برای پرداخت هر کشور در نظر گرفته است. در دسامبر سال ۲۰۰۰ در نظام تعیین بودجه تغییراتی حاصل شد و شرایط جهانی کشورها را هم در آن دخیل نمودند و پرداخت بودجه از ۲۵ درصد به ۲۲ درصد کاهش دادند. ایالات متحده تنها کشوری است که مشمول این سیستم پرداخت می شود که البته طبق برآوردها بالغ بر صدها میلیون دلار به سازمان ملل قرض دار است. طبق گزارشات سال ۲۰۰۰م مهمترین کشورهای تأمین کننده بودجه سازمان ملل برای سال ۲۰۰۱ عبارتند از: جاپان (با ۱۹/۶۳ درصد)، آلمان با (۹/۸۲ درصد)، بریتانیا با (۵/۵۷ درصد)، ایتالیا با (۵/۰۹ درصد)، کانادا با (۲/۵۷ درصد)، اسپانیا با (۲/۵۳ درصد)، و برازیل با (۲/۳۹) درصد

بودجه پروگرام های خاص سازمان ملل که در بودجه معمول در نظر گرفته نمی شوند (مثلاً یونیسف یا صندوق توسعه انسانی ملل متحد) از محل مشارکت های داوطلبانه دولت ها تأمین می گردد. برخی از این کمک ها به صورت اهدای محصولات زراعتی به مردم قحطی زده است ولی عمدتاً کمک های مالی هستند. سازمان ملل بخش عمده ای از نیاز خود به خدمات بانکی را از طریق بانک جی پی مورگان چیس برآورده می کند.

